

וידעך בו עניא בנין מיט פייער פארן הייליגען רבין

ימי הקמפיין

ימים שלישי ורביעי פר' אח"ק
ד' ה' אייר

מגייסים את ההתחייבות

גייט ווייטער

איך הבנין יראה בשבת שקלים תשפ"ד הבעל"ט

בידינו הדבר!

שתי דרכים
לפני

עמוד 7

שבת כבוד
וידעך

עמוד 6

הכסף ש[לא]
הציל

עמוד 3

אני. עכשיו. לוקח. פסק זמן. ומכין. רשימה. מפורטת. ממי. אבקש. כסף.

רשימה

כן, לא מספיק שיש לי שמות בראש, כל זמן שמדובר בחשיבה - הרי אותיות פורחות באוויר, כדי שאכן אוכל להשתמש עם כל מה ש"עובר" לי בראש, נדרש רשימה כתובה - "שחור על גבי לבן" שבו מופיעים שמות.

מפורטת

אם ברצוננו למקסם את התוצאות, לא די שיהיה רשימת שמות, אלא כדאי ומומלץ כבר עכשיו להכין רשימת אישים מפורטת הכוללת שמות, מספרי טלפון, כתובות, אימייל או כל דבר אחר שיכול לסייע ברגע האמת.

ממי

ממי - לא מספיק שהחלטתי לבקש מדודי או משותפי, צריך כבר עכשיו לחשוב ולשקול האם עדיף להרים טלפון לדוד או לדודה, לבוס או לעובד הזוטא או אולי גם וגם.

אבקש

אבקש - לאו דוקא, מאישים מסוימים מבקשים, לאחרים מציעים, ישנם כאלו שמחייבים, ולפעמים מתחננים, הכל תלוי בצורת גישה, כבר עכשיו מומלץ להחליט מהו צורת הגישה שתשפיע ביותר על "שמותי הפוטנציאליים" - כך שיבינו שאין להם שתי אופציות.

כסף

הכל חייב להיות מתורגם במזומנים, לא הבטחות ולא - אחשוב, אולי, אתייעץ וכדומה - מילים שבדרך כלל משאירים אחריהם אבק סמיך ותו לא, ליד כל שם אוסיף סכום שזאת ברצוני לקבל ממנו כאן ועכשיו, בלינק, בהעברה - תוך כדי שליחת אסמכתא בתרומה טלפונית או בכל אופציה אחרת שתתאפשר, מה שבטוח היא שמדובר בכסף שמועבר כאן ועכשיו.

אני

אני ולא חברי לפארנטשע, אני ולא ידידי לשטיבל, אני ולא אחר, כן אני דוקא, אם אסתמך על אחרים לא אגיע לכלום, מה שאני לא יעשה לעצמי אף אחד לא יעשה בעבורי, ולכן את התחייבותי האישית אני בעצמי אדאג למימושו ולא אסתמך על אף אחד אחר.

עכשיו

עכשיו זה לאו דוקא עכשיו - הרגע תוך כדי קריאת העלון, אבל עכשיו זה כן כבר עכשיו לקבוע זמן עתידי שזמן זה ספציפי מוקדש למטרה, הזמן שקבעתי - זהו ה"עכשיו שלי" ולכן לא אשנה ולא אדחה כי עכשיו זה עכשיו. אם אדחנו הרי חזקה שכיון דאידיחי אידחי ויש מחר לאחר זמן ולכן ה"עכשיו" שאני יקבע לא יזוז בשום מחיר שבעולם.

לוקח

לוקח זה לא תמיד לקיחה פיזית - טכנית, אבל לקיחה משמעותה לעקור מהמצב הקיים למקום או זמן אחר, גם זמן שאינו דבר מכאני או טכני ניתן לקחת, וזאת על ידי החלטה שזמן זה לא מיועד לצרכים כלליים אלא מוקדש לדבר שאליו נלקח ויועד.

פסק זמן

פסק זמן פירושו חתיכת זמן, פסק זמן לענייננו הגדרתו רבע שעה - עשרים דקות ואולי קצת יותר.

פסק מלשון הפסקה, כן בזמן הזה אני מפסיק משטף היום, מפסיק מכל העיסוקים והעשיות ומותיר ריקם מכל עשייה או חשיבה.

ומכין

הכנה בגימטריא מ"ח ל"ב, כן להכין נדרשת שיתוף פעולה של החשיבה והרגש, המה - החשיבה נדרשת כדי לגייס אנשים מוכרים, והלב - הרגש נתבע להכריע את הקרבה, את הידידות של השם הנבחר, לדעת עד כמה ניתן...

הכסף ש[לא] הציל

בגדר "צ'יק ללא כיסוי" נאלץ להצטרף לבכי רעייתו וילדיו ללא שהיה לאל ידו במה להושיעם.

"ריבונו של עולם", הרים את עיניו בתחינה לבורא עולם, וביקש, הכהן גדול ביום הכיפורים מבקש שאל יתקבלו לפניך תפילת עובדי דרכים, ולכן איני מתפלל ח"ו שהשלג ישבות ושמש תשטוף את הארץ, אבל כן אנכי מתפלל שעל אף מזג האוויר הסוער, יתרבו עובדי דרכים שיעברו דרך פונדקי, שיהיה לי במה לכלכל את נפשות ביתי.

דפיקות עזות קוטעות את תפילתו, יענקל'ה בנו הקטן השלש שפותח את הדלת רץ לעברו וצועק לו "טאטי, עפעס א טאטע רופט דיר". מושקה רוצה לגשת אל הדלת אך ראשו הולם בפרעות, יש כבר אורחים, אבל אין לי מה להגיש לפניהם, דומה היא שתפילה עושה מחצה, אורחים זה מביא, אבל צריך "עצה צו די עצה", כדי שיהיה אורחים הרי צריך משהו להגיש בפניהם.

האורח, שהקור חדר לעצמותיו ולא אפשר בעדו להישאר חשוף לרוחות הצולפות, קבע מעשה בעל הבית לעצמו, פסע פנימה וסגר הדלת בעדו, תמונת המצב שנגלה לעיניו נתנה לו עד מהרה להבין לאיזה מצב נקלע, זאנוויל האורח שטיפש לא היה, שלף על אתר עשר רובל, הגיש למשה הפונדקאי באמרו לו רוץ מהר, תשיג עצים להסקה, אוכל, שתיה חמה, ו... בהבנתו שעשר רובל הינו סכום מופרז לכל הדעות הפטיר - ננתחשבן על השאר.

מושקה שהבין שמה מצעדי גבר כוננו, חיש שם פעמיו לבערל חוטב העצים, שלשל 2 רובל לאמתחתו, 1 על העבר ו-1 על העתיד, מלא מזחלתו בעצים יבשים להסקה,

בינות להררי השלג פעמיים באהבה לתפילה במנין פעם אחת בשחרית, ובשניה בין הערביים למנחה - מעריב, אך יותר מפסיעות בודדות אלו אף אחד לא הסכין להיות שותף לסופה המשתוללת.

יהודי העיירה אמרנו, אבל לא, לא כולם הסכימו לכגון דא, האמת היא כן כולם, כולם לבד מאחד - מושקה הפונדקאי, לא, לא כי יראת שמים חס ושלום חסרה במוחו ובלבו, לא כי לא הבין בחשיבות ה"ברוב עם הדרת מלך" פשוט, כי הוא לא היה מסוגל, הוא לא היה מסוגל לצאת לרחובות העיירה שמעלות הצלזיוס התקרבו למינוס 15, ולאפשר לעצמותיו להיחשף לרמת קור עצומה כזו בזמן שידע שאין לו במה לחממם בחזרו לביתו, ואם בגין הדרך הלך עוד ניחם את עצמו שיתחמם בסמוך לתנור בביהמ"ד, הרי בגין הדרך חזור פתרון זה לא היה עוזר בהרבה, פשוט, כי התנור בביתו ריק מעצים היה.

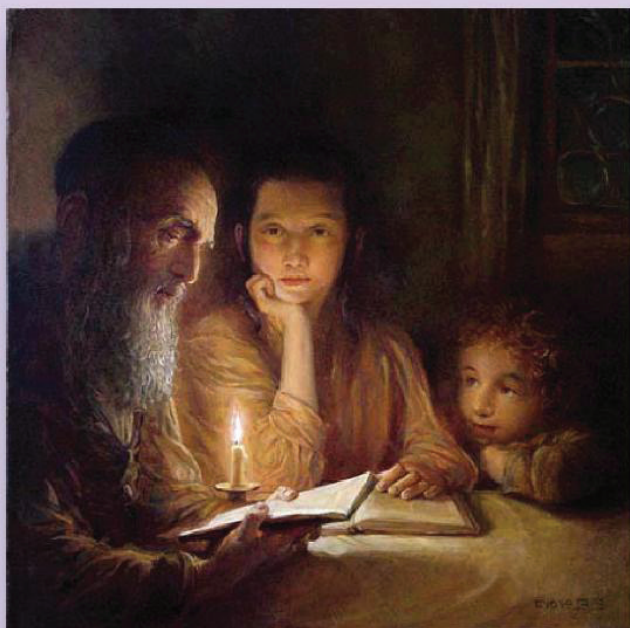
זה עידן ועידנים בו הסופה משתוללת, ועובדי אורח אינם בנמצא, מושקה שמקור פרנסתו מהעוברים ומתארחים, נאלץ להתמודד זה תקופה ארוכה עם ארנק שדפנותיו דבוקות זו בזו ללא חציצה ביניהם.

עוללים שאלו לחם, זאטוטים רעדו מקור, וכסף אין, ואם כי בתחילה עוד לקח מהחלבן בהקפה ומהחוטב עצים בהשאלה, מהחנווני בהבטחה ומהירקן בתחינה, הרי כעבור שבועות מספר בהם כל מילות המליצה נשארו

פתית אחר פתית, בשקט ובדומיה, שט על פני האויר ונחת בסופו על קדמו, מאות לאלפים הצטרפו עד כי דומה היה שכל היקום כולו נהפך לצבע לבן בוהק. הצמיחה הירוקה, גגות הרעפים האדומים, האדמה החומה, והשחת הצהבהבה נעלמו כליל מן העין, והותירו משטח ענק אחד שהצבע הלבן שולט בו, שינוי העצמים שעדיין היה ניתן לזהות במקצת לפי גובהם ורוחבם היוו בסיס היכר היחיד לזיהוי האם מדובר בבית, שביל עפר, עץ או דיר עיזים נהול מפחד הקור השולט, הרוחות השורקות החודרות עצמות שנלוו לסופת השלג האדירה לא הותירה לאף אדם ספק בגין כדאיותו למקום לשהות בו, ונעלה עשרות אלפי אנשים מאחורי חלונות מוגפים סמוך לאח הבוער.

בקושי ובמסירות נפש עצומה היו יהודי העיירה מפלסים את דרכם

נעצמו, ומלאך השנה
פשט עליו את טלפיו
מהרה.

בערל חוטב
העצים שמימיו
לא ראה 2 רובל
בו זמנית נמצאים
בכיסו, התרגש
מעצם העובדא
שהוא העני והאביון
זוכה להחזיק סכום
כה גדול בידיו,
על אתר ביחד עם
רעייתו הנאמנה
החליטו לממש את
חלומם ארוך השנים,
שמלאי אבק הצטבר
עליו עד כי כאילו

נעלם מהאופק - לתרום "נר תמיד"
לביהמ"ד שבעיירה לעילוי נשמת
הוריהם נוחי עדן שמסרו נפשם על
כל קוצו של יוד ובפרט על "רגילותם
בנר" להאיר עיני חכמים כמאמר הגמ'
הרגיל בנר הויין ליה בנים תלמידי
חכמים.

האצקל החנווני שגילה 3 רובל
באמתחתו הבין עד מהרה "נגמרו
התירוצים" אם עד
היום דחה את השכר
לימוד עבור בניו לקופת
הקהילה בטענות
ומענות שונות
משונות, הרי עכשיו
נסתתמו טענותיו.

שמערל החלבן
שעדיין לא שילם
את המקומות לראש
השנה, שם פעמיו
לביתו של השמש
להעביר את חובו,
ונחמנ'ן הירקן שתמיד
מחפש הזדמנויות
לרכוש זכויות וכל
אימת שמטבע מוצא
את מקומו בכיסו, עד
מהרה יתגלגל לצרכי
ציבור, כמובן גם עכשיו
לבש מעילו העליון
בדרכו לבית המדרש
לחדרו של השמש.

המשיך להאצקל החנווני שילם לו את
חובו בסך 2 רובל, קנה צרכיו בהרחבה
ברובל נוסף, עצר סמוך לביתו של
שמערל החלבן, קנה ממיטב מוצרי
מחלתו, חלב, גבינה ועוד אי אלו
מוצרים שמיטיבים לטועם מהם,
הותיר אחריו רובל כתשלום על קנייתו
בתוספת טיפ מוגדל, בסוף המסלול
ניגש למחסנו של נחמנ'ן הירקן קנה
פירות וירקות בהרחבה בעלות כוללת
של שני רובל, ומשמצא את מזחלתו
עמוס בכל מיני מטעמים ועוד רובל
בידיו, החליט להרימו לגבוה בשבח
והודאה על כל הטוב אשר גמלנו ועל
תפלתו שהתקבלה חיש מהרה, פנה
לשמש בית הכנסת, תחב את הרובל
בידיו, והאיץ בסוסיו הביתה - האורח
מחכה.

הגיע הביתה, דבר ראשון הסיק
את תנורו, תוך כדי שבניו כשתילי
זיתים ערכו את השולחן כשעיניהם
צדים אחר זוית ממנו יוכלו להביט על
ה"שיריים" שהאורח ישאיר, האורח
שרעב, צמא ועייף היה, מיד נטל את
ידיו, הסב לסעודה תוך כדי שמזמין
את בעה"ב וילדיו להצטרף, וכך עודו
יושב על כסאו ואוכל, סמוך לתנור
המפיץ חום ערב, שמורות עיניו

בערל, שמערל, האצקל ונחמנ'ן
נפגשו זה עם זה בחדרו של השמש, כל
אחד וסיבותיו, כל אחד ומחויבותיו,
הצד השווה שבהם שכולם סיפרו על
הכסף שהגיע אליהם בהפתעה, וזו
ההזדמנות להרים תרומתם או חובתם
לגבוה.

השמש שמצא פתאום 10 רובל
בקורתו, החליט שהנה הגיע עת שיפוץ
בית המדרש אכן "לכל זמן ועת", אבל
"עת השיפוץ הגיע", בחיפזון ניגש
לחדרו של ראש הקהל, נקש דפיקה
עדינה על הדלת, פתחו בצהלה,
לתדהמתו רואה הוא את ראש הקהל,
ראשו נטוע בין שתי כפות ידיו, ונראה
כאילו דבר מה מיצר ומדאיג אותו,
השמש לא השקיע ראש ומחשבה
בצרותיו של ראש הקהל, ובקול רעש
גדול מתחיל להרצות בפניו: ראש
הקהל נגמרו התירוצים, אפשר כבר
לשפץ את בית המדרש, ישנם 10 רובל
שלמים בקופה.

"מה אתה אומר?" קפץ ראש הקהל
כנשוך נחש, 10 רובל יש בקופה
ואתה לא מעדכן, ימים ארוכים איני
יודע לשית עצות בנפשי מהיכן נכסה
את החוב של ביהמ"ד ל"מושקה
הפונדקאי" מהאירועים האחרונים,
ובפרט שבשבוע הבא עלינו לחגוג
סיום הש"ס בביהמ"ד ואיני יכול אפילו
לחשוב על לגשת למושקה ולהזמין
סעודה כל זמן שהחוב רובץ על כתפי.
ועתה, חיש שא רגליך, קח את

האחריות וההיבט !!!

סכום היעד בקמפיין הינו כסכום היעד של התחייבויות
במוצאי שב"ק.

10,000,000 ₪

עלינו האחריות להודיע קבל עם ועדה.
אנחנו לא חזקים רק בדיבורים אלא גם במעשים

עד יום רביעי בשעה 10:00 בערב
צריך להגיע לסכום זה

ע"י תימוש ההתחייבויות של מוצאי שבת.

תימוש הישטא נוצר ביום ראשון כחלק מפרויקט

קמפיין "טיימור" למען בנין ת"ת ותיק ישיבות חשה - לונדון

35:59:59

יום שלישי בבוקר כשתראה את המספרים האלו על המסך, על שעון החול ההולך ואוזל מזמן הקאמפיין, יתכן שהרבה דברים יעברו לך בראש, כבוד ויזניץ, בנין הת"ת בלונדון, שבת ויקהל, ועוד רבות. יתכן אבל שאת החשיבה החשובה ביותר לדקה זו תפספס.

35:59:59 משמעותו שזהו הזמן שנותר לך להחליט האם הכסף שהתחייבת יוצא מכסף הפרטי או מגיוס מכרים.

לא מדובר בהחלטה מחשבתית נטו, אלא בהחלטה מעשית, באם החלטת אכן להעביר את מלוא הסכום מכיסך הפרטי, אז חבל על כל דקה, תכניס את פרטי האשראי ו... תסגור את היעד שלך.

אבל באם החלטת כן ללכת על הגיוס, או אפילו אם אתה רק מתלבט על הכיוון הזה, הרי כדאי שתדע "לא נשאר הרבה זמן", בעוד קצת יותר מ-35 שעות יתכן ותצטרך להכניס את פרטי האשראי האישיים על הסכום שעדיין לא התגייס על ידך.

ס'איז אייביג שפעט, ס'איז קיינמאל נישט צו שפעט - אמר רביה"ק האמ"ח, השעון שמתקתק מראה שהרבה זמן לא נשאר, עכשיו יש לך עדיין את הפריבילגיה לגייס מכרים לטובת הבניין ולהשלים את הסכום שהתחייבת.

הפשל שרוולים, הזמן שנשאר משחק לטובתך. איזהו חכם הרואה את הנולד, ומבין שכל פעולה שאעשה עכשיו תחסוך ממנו להוציא את הסכום מהחשבון האישי. --- א שאד אויף יעדער מינוט!!!

הכסף שבאמתחתך ותעבירו בשלימות למושקה, תגיד לו - ממשיך לזרוק הוראות לשמש שדמו אזל מפניו - שמונה רובל על החוב ושנים על הסעודת סיום של שבוע הבא...

דפיקות בביתו של מושקה העירו את זאנוויל האורח, מבט קל העיף על השעון, וזה האחרון הבהירו שכשלש שעות גם על הכיסא באמצע הסעודה, זאנוויל שזמנו אץ לפניו, אסף את מטלטליו, ניגש לדלת, רוצה לצאת, אך לפני כן ניגש למושקה ואומר: רק רגע, כמה נתתי לך 10 רובל, נראה לי שגם רובל אחד הינו סכום מעל ומעבר לעלות הממוצעת של סעודה, במטותא ממך החזר לי 9 רובל ואלך לדרכי. מושה בתום לב שלשל לידו 9 רובל שזה עתה קיבל מהשמש, וזאנוויל פנה לדרכו שמח וטוב לב, ללא שידע כי הציל בשנתו עיירה שלימה מחובות...

* * *

גם אנחנו לפעמים חיים באותה בועה, כסף מכיסנו הפרטי הולך לויזניץ, ויזניץ בונה בנין לנו, משלם משכורות לנו, מחלק קמחא דפסחא לנו, וממילא יש לנו כסף בכיס "לתת" לויזניץ, אנחנו לא קולטים שבמקום לייצר כסף חדש אנחנו פשוט "מגלגלים" כספים.

ידוע הפתגם "אנ"ש קונים אצל אנ"ש" שמטרתו היא לשמר את כסף הקהילה בתוך הקהילה ולא להוציא, כשאני קונה אצל אנ"ש הרי סופו של דבר הכסף בידיים של ויזניץ, בסופו של דבר ויזניץ ירוויח מכך, משא"כ כאשר אקנה בסוחר מבחוץ הרי הכסף שעד עכשיו בפוטנציאל היה מגיע לויזניץ, הרי מעכשיו נמצא בידיים אחרות וילך לצרכים שונים.

מדה טובה מרובה, כשיש מגבית בויזניץ במקום לתרום מכסף שכבר עכשיו נתון בידיים ויזניציאיות, ובמבט הכללי מהווה כסף ויזניצאי, נצא מהקונכיה ונייצר כסף חדש, נפנה לאנשים שאינם מקהילתנו ונתרימם לטובת בנין התלמוד תורה, וכך בחישוב פשוט נרחיב את הקופה הויזניציאית הגלובלית.

שבת נבון ויזניץ

ויקהל - שקלים - לונדון - תשפ"ג

ברינה, להתוודע ולהיגלות - בכל העולם כולו בכלל ובעיר לונדון בפרט - כי הוא מלך על כל הארץ.

כולנו אכן נשתתף בשבת מרוממת זו, אך בסתר לבנו נשאל את עצמנו וואס האסטו זיך גלעאזט קאסטן פאר דעם? וכמובן התשובה בא תבא ברינה, מה נקרא מה? עשרות אלפי שקלים שלשלתי מכיסי למען בנין הבית הגדול והקדוש הזה, ומיד הרווחה והרחבה תשכון בלבנו.

אבל אז המצפון יתחיל לייסר, האם אתה אישית פרסמת והפצת את דבר בניית הבנין, האם בימי הקאמפיין העעל"ט הבאת לידיעת מכריך וידידיך ש"ויזניץ בונה בנין בלונדון".

לא ניתן למצפוננו לייסרנו, כולנו כאחד, כאיש אחד בלב אחד, במקביל לתרומת הענק

שנוזיל מדמינו תרתי משמע, נפעל ונפעיל למען כבוד בית אבא, במהלך ימי הקאמפיין נתקשר ונשתף עשרות ומאות מאחינו בית ישראל בדבר המלך ודתו, להאיר אור חדש בבתי כלל ישראל, לזכותם בתרומות נכבדות למען נצחונה של השיטה הקדושה.

וכמאמרו של רביה"ק שליט"א (בקאמפיין אלעד העעל"ט) בקאמפיין זו יש לי שני אינטרסים כסף, ושווה כסף, ואיני יודע אי זה מהם יותר.

הטיקעט'ס כבר נקנו, הדרכונים מוכנים, המזוודות ארוזות, רביה"ק שליט"א נכנס לקודש הקדשים, בדחילו ורחימו לקבל את ברכת הקודש קודם צאתו למדינות הגולה.

רביה"ק זי"ע מאציל מברכות קדשו, ומעניק במילים ספורות את הדרכתו הברורה: "זאלסט זען צו מרבה זיין כבוד שמים און כבוד ויזניץ".

שנים חלפו, ובמבט לאחור ניתן לומר שבמילים ספורות אלו תימצת רביה"ק זי"ע את כל משנת החיים של יהודי בכל מקום ובכל עת ושעה, "תכלית עבודת היהודי עלי אדמות היא - כמאמרו של הרה"ק מבארדיטשוב אבער איך זאג: "יתגדל ויתקדש שמייה רבא".

דיבורים קדושים אלו ביאר והרחיב, דרש ותבע, בכל דא"ח ובכל שמוע"ס,

ב-ערשטע טיש, ובצוייטע טיש, בשיחות לאברכים ובשיחות לבחורים, בכל הזדמנות ובכל שיח חזר ואמר שינן והחדיר "לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו".

בעשרות "ווערטער" מתלמידי בעש"ט ובמאות דוגמאות ממהלך החיים, אבל במשפט אחד, באותם דקות נשגבות חידד ותמצית.

בשנה הבעל"ט נזכה בס"ד לנסוע ביחד עם צדיק הדור לשבת כבוד ויזניץ בעיר הבירה לונדון, להפיץ את מעיינות השיטה הקדושה

צידה לדריך:

אני נותן את ההתחייבות שלי מכספי, האם יש ענין שאכנס לחפ"ק לעשות טלפונים לאישים לא מוכרים ולעמך מהיהדות החרדית ??

א וואדאי, להתוודע ולהיגלות לכל מאן דהוא ברחבי תבל. יא די שוואנצנים בויען נאך א בנין פארן הייליגען ישועות משה. כל טלפון וכל תורם שיתרום ואפי' סכום פעוט ויאמר "לזכר נשמתו של וכו' לזכותך יחשבו!!

שתי זרמים לפני

כשמדברים על גיוס כספים, יש שני סוגי גיוס, יש כאלו שידם בכל ויד כל בו, מכירים הם חצי עולם והחצי השני שהם לא מכירים, ה"הם" מכירים אותם, האברכים האלו - יחצני"ם בלע"ז - אנשי ציבור - ביזנעס לייט וכדומה, פונים לקהל מכיריהם ומגייסים אותם לטובת המערכה, ויש כאלו שחיים במשבצת האישית, מכריהם מסתיימים במשכיר או השוכר ועוד אי אלו שכנים שלפני שבועיים הללו או לוו חלב, אבל אין להם שיג ושיח עם אנשים מרחבי העולם, הם לוקחים רשימה סטטית מספר הטלפונים או מכל מקום אחר ופשוט מחייגים מספר אחר מספר בתקווה שאולי אחד מאלו יתחמם וירים תרומתו לגבוה.

הבה נפנה זרקורים קטנים לשני צדיי המחנה להבין מה באמת קורה שם בצד השני של המתרס:

טלמארקטינג

ענף רחב ביותר בתחום התעסוקתי, כל "מקומון" שנפתח נראה שעשרות ארגונים ומוסדות מחפשים אנשים לגיוס כספים, וזאת במשכורת מלאה.

הוי אומר, שאם עשרות מעסיקים רואים סיבה לשלם משכורת מלאה עבור טלפונים משועממים שם אחר שם כנראה ש"משהו" נכנס להם לחשבון בסופו של דבר.

אם נברר אצל ראשי המערכות נשמע שלא מדובר בסכום קטן אלא בעשרות או מאות אלפי שקלים המגויסים מידי יום ביומו או חודש בחודשו [תלוי בהיקף הטלמארקטינג] על ידי חיוג מספר אחר מספר מרשימות ממוקדות או אקראיות.

מה גורם לאלפי אנשים לתרום לטלפון טורדני באמצע החיים.

השאלה שאלה חזקה, אך המציאות קובעת ההיפך, כנראה שיש סיבה המסתתרת שאותה אנחנו פחות מכירים.

"ישראל נתבעים ונותנים" כלל ישראל מזרעו של אברהם אבינו ש"גומל חסדים" הינו אחד מסימני ההיכר, אוהב לתת ולתרום לדברים שהם מרגישים שמקיימים בזאת מצות גמילות חסד או צדקה.

אז נכון שאנו שכל חיינו מסתובב סביב ציר אחד "ויזניץ שמו", ובפרט שלכל דרדקי מוכר סיפורו של הרה"ח ר' יצחק קאשירר ז"ל "ווען מיין רעבין וועט מיר לאזן וויסן אז ער דארף שוין נישט קיין געלט...", פחות נתעניין בכל טלפון מזדמן.

אבל אם נפקח עיניים, או ליתר דיוק נחייג ספרה אחר ספרה בדביקות במטרה מתוך יעד ברור להצליח לחבר את הצד השני של האפרכסת למטרה הקדושה, ניווכח שטלמארקטינג זהו סיפור של הצלחה.

תשאלו את מי שכבר ניסה ותיווכחו.

יחצני"ם

התארחתם פעם באנשהו? ההוא הגיש לפניכם 3 מגשי עוגות, קירב שני בקבוקי משקה מוגז ועוד 3 משקאות קלים, לקח כוס מהערימה ושמו לפניכם, שאל מה למזוג, הציע ושאל מה עוד אתם צריכים, נסו להיזכר איך הרגשתם בסיטואציה הזאת?

תעברו שניה לסצנה אחרת, אתם מתארחים באנשהו, נכנסים לחדר, שולחן ערוך בכל טוב וטוב לפניכם, בעה"ב מציע לכם להצטרף, אתם טיפ טיפה חוששים, אך מתיישבים, עובר דקה שתיים, בעה"ב פונה בבקשה: תגיש לי בבקשה ת'קולה - תוך כדי שלועס באחד העוגות, נסו להיזכר מה אתם חשים שם.

תשאלו את אלו שמתארחים הרבה [אם אתם כאלו אין צורך לשאול] ומיד תגיע למסקנה המובנת, מקום שמכבד - מרחיק, מקום שמבקש - נותן לך להרגיש בן בית - מקרב.

לכאורה בהגיון ההיפך הוא הנכון, כשמכבדים ונותנים לי הכל, הייתי צריך להרגיש מאושר, נותנים לי הכל, ובמקום האחר להרגיש גבוה - לא נותנים לי.

כנראה שטבע האנוש הוטבע אחרת, כשמרעיפים עלי ונותנים לי, אני מרגיש זרות ונוכריות, וכשמבקשים ממני אני מרגיש קרוב ומחובר.

כשנתבונן נשים לב - כשאנחנו לוויים כסף מחבר אנחנו גורמים להידוק הקשר [כמובן אם מחזירים...] ולא להתרופפות, כי כשהשני עושה משהו בעבורי הוא מתקרב אלי. וכלשון בעל המסילת ישרים 'נתינה מוליד אהבה'.

גם בביזנעס, אם אני רוצה חברים קרובים, חובה עלי לגרום להם לתת משהו מהונם הפרטי בעבורי - בעבור ויזניץ, ואז אני יראה שלא כפי שחששתי - הם שמעו שאני מבקש כסף ולכן התרחקו ממני אלא הפוך הבקשה שיתגייסו למען קדשי בית ויזניץ גורמת להם רק לקרבת יתר גם בתחום האיש.

תשאלו את מי שכבר ניסה ותיווכחו.

איר האב איר געלאזט קאסטן:

בכל לבון

בהתחייבות

בכל נפשך

בגיוס מכרים וידידים

בכל מאודך

במזומן ובכרטיס אשראי

וידעוץ בויטש א גיין סט נישט צווישן פילאזאפיע ודע

קמפיין "פייטער" למען בנין ח"ת וידעוץ ישועות משה - לונדון